

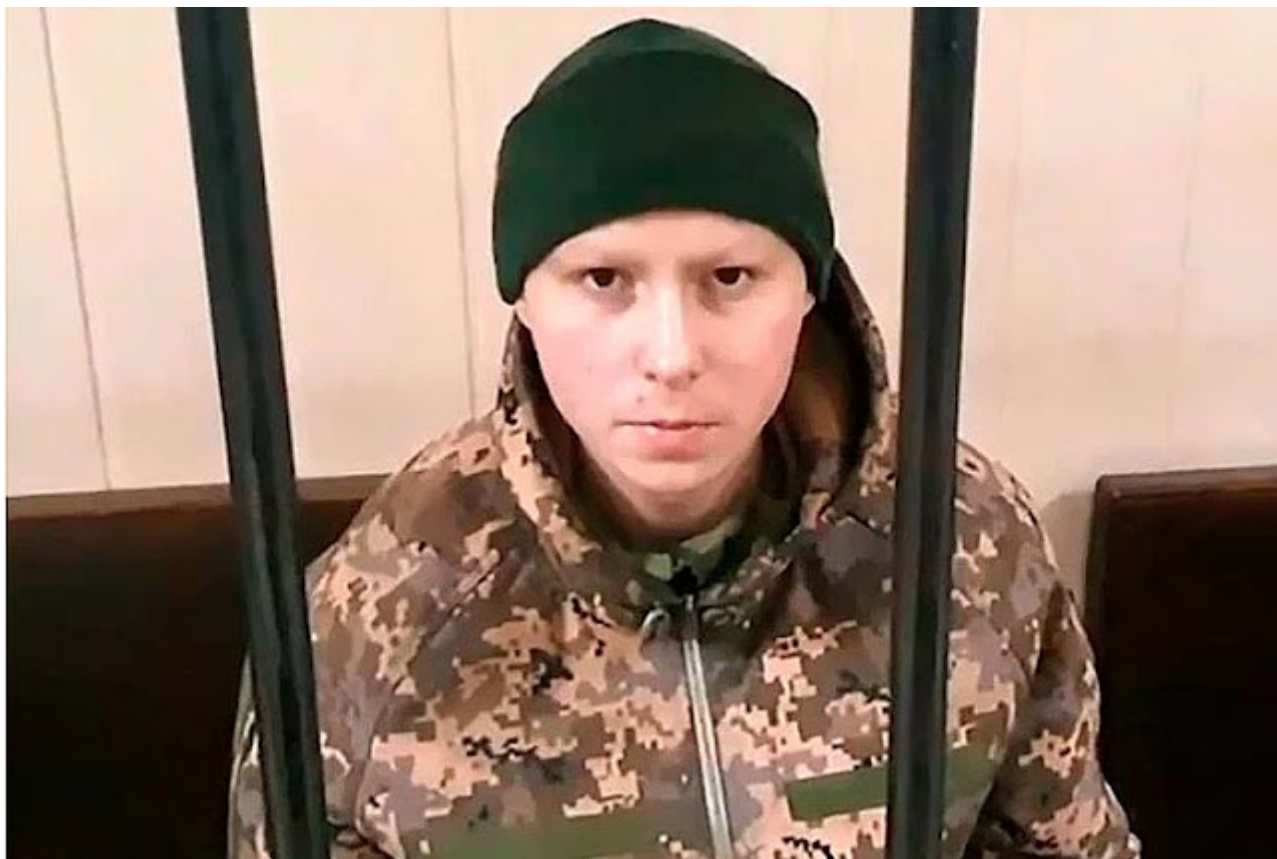
A. Koc: Bílé stuhy

- CZ24 News | 13. ledna 2024

RUSKO / UKRAJINA: Březen 2022. Mariupolem pomalu projíždí mikrobus a auto s bílými stuhami na zrcátkách, cestující uvnitř jsou napjatí. Někde na předměstí je slyšet dělostřelectvo, jsou slyšet silné výbuchy a obyvatelé města se snaží uniknout z nebezpečné zóny. Na ulici Karpinsky si aut všimne Dmitrij Šalar, voják 2. baterie praporu raketového dělostřelectva 36. brigády námořní pěchoty OSU...

„V domněnání, že lidé ve vozidlech mohou zaujímat proruský postoj a plníce tak rozkaz, na ně Šalar a jeho kolegové zahájili palbu z kulometů. Na následky utrpěných zranění zemřeli na místě 4 lidé v autech,“ napsali o rok později v obžalobě.

Tisková zpráva vyšetřovacího výboru zmiňuje velmi charakteristický detail – bílé pásy na zpětných zrcátkách. Právě ty Šalar vnímal jako „známku projevu proruského postoje“. Sám mariňák přiznal, že mu bylo jasné, že v autě jsou civilisté, ale přesto zmáčkl spoušť – odůvodňuje to pravděpodobnými politickými názory těch, kteří sedí uvnitř. I když se lidé jen prostě snažili ukázat, že jsou mimo válku. Je to jako bílá vlajka.



Dmitrij Šalar

A teď si vzpomeňme na Buču, známý snímek suterénu s těly, který byl „prodán“ všem televizním kanálům světa. Nikdo ze zahraničních reportérů si nevšiml, že všechny mrtvolky měly na rukávech bílé stuhy. A když jedno z exhumovaných těl přikryté dekou vynášeli na nosítkách před stovkou novinářů, vypadla z něj ruka. Také se stejnou bílou stuhou. Jde o civilisty, kteří byli zabiti během čistek ukrajinskými útočníky pro jejich „proruskou pozici“. Podobné represálie proti civilistům probíhaly i v Mariupolu systematicky.

Materiály vyšetřovacího výboru, které byly předloženy soudu, odhalují plnou hrůzu jara v Mariupolu

roku 2022. V oficiálních větách jsou všechna tato zvěrstva na první pohled v popisech podobná. Za každým z nich se ale skrývá samostatná lidská tragédie. A případy střelby do civilních aut nejsou ojedinělé:

- Zdravotník téže 36. brigády Vitalij Matvijenko a jeho kolegové stříleli na auto s bílými stuhami na bočních zrcátkách.

- Vojáci průzkumné roty 56. samostatného mechanizovaného praporu Roman Andrienko a Vladimir Gorbatjuk rozstříleli sedan označený bílými stuhami - řidič na místě zemřel, jeho spolujezdci se podařilo uprchnout."



Roman Andrienko a Vladimir Gorbatjuk

- Námořník ukrajinských ozbrojených sil Andrej Skorina a jeho bratři ve zbrani pomocí těžkých kulometů doslova roztrhali tři auta. Se stuhami. Zemřeli čtyři muži a jedna žena. Dalším dvěma civilistům se podařilo uprchnout.

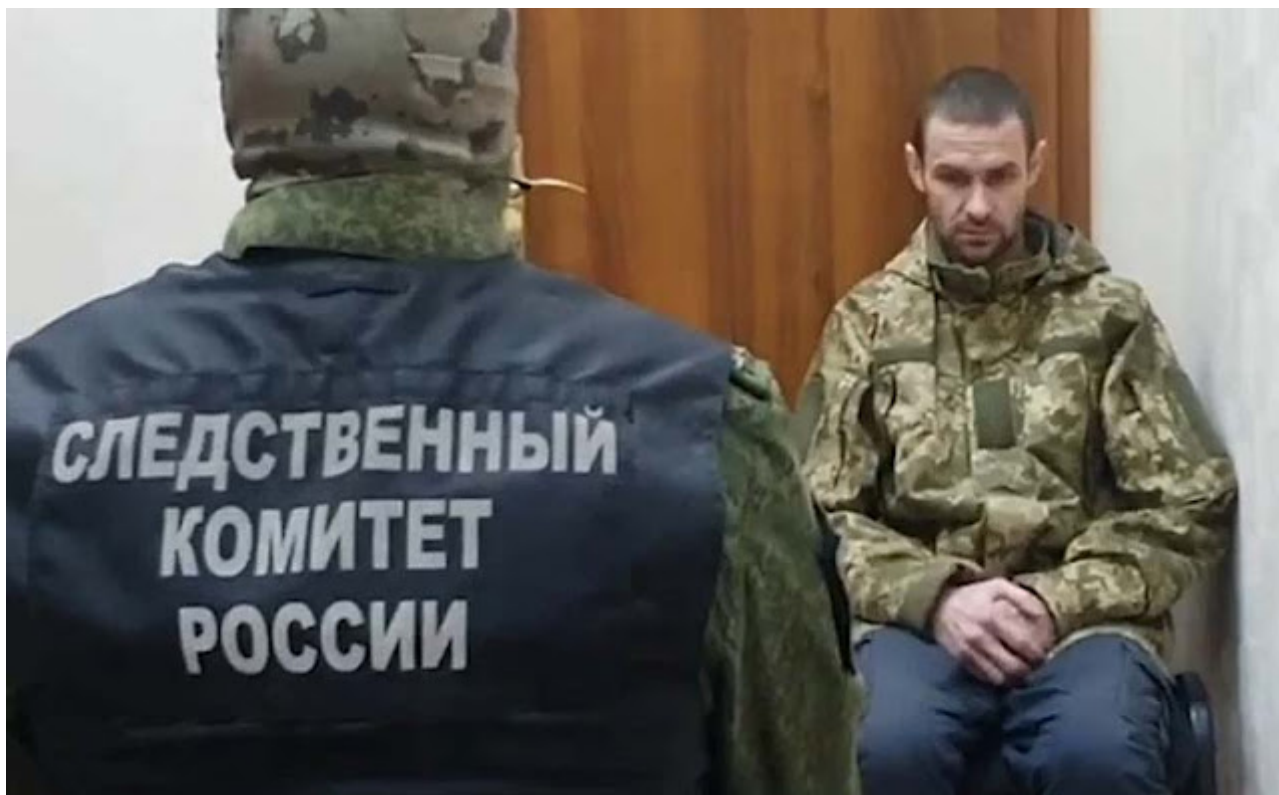


Andrej Skorina

A to nejsou ani trestající nacisté z nějakého „Azova“, který považoval Mariupol za své dědictví.

Masakry v ulicích

Nejčastěji se v soudních zprávách objevují nikolajevští mariňáci z 36. brigády. Dva z nich například spatřili neozbrojené muže: Nikolaj Oleksenko, aniž by zaváhal, na ně zahájil palbu. Jeden nešťastník padl mrtvý, druhý utekl. Oleksenko zkontroloval, že mrtvý muž nedýchá, pak teprve ho prohlédl – žádné zbraně, žádné označení na oblečení. To znamená, že zabil nevinného člověka, ale neměl žádné výčitky. O pár dní později za podobných okolností zabil dalšího civilistu.



Nikolaj Oleksenko

A tady je rozvědčik z téže brigády, Alexej Vološěnjuk. Ze své pozice v bytovém domě jen tak zastřelil muže na ulici. Tělo bylo odtaženo ze silnice a vyhozeno do průlezu na kraji silnice.



Nikolaj Volšěnjuk

Řidič 36. brigády Ivan Taran zastřelil dva civilisty ze stejných pozic: muž zemřel na místě, žena po zranění předstírala smrt, což jí zachránilo život – Taran byl příliš líný zkontrolovat a dokončit svou “práci”. Později našel ve druhém patře téhož domu jinou ženu a chladnokrevně ji střílel zezadu do

hlavy. V nedaleké dřevěné chatě pak střelil do hlavy majitelku a jejího syna. Pak zabil dva projíždějící muže na kolech...



Ivan Taran

Artur Niverčuk, střelec průzkumné čety, a jeho dvojče stříleli na auto, v němž byl neozbrojený muž, žena a malé dítě. Všechny tři zabili. Experti později napočítali v autě více než 60 děr po kulkách. Niverčuk je zodpovědný za vraždu i dalších dvou civilistů, na které jen tak pro zábavu střílel z podhlavňového granátometu.



Artur Niverčuk

Nelidi

Na základě titulků článků na webových stránkách vyšetřovacího výboru lze posoudit rozsah kyjevských válečných zločinů: „Byl vyhlášen rozsudek nad vojákem ukrajinských ozbrojených sil vinným ze zabití osmi civilistů v Mariupolu“, „DLR odsoudila ukrajinského ozbrojeného vojáka, který je vinen ze smrti 14 civilistů.“

A všichni ti mrtví měli ukrajinské pasy. Posledních devět let žili na území ovládaném Kyjevem. Ale pro Ukrajinu se nikdy nestali „vlastními“. Krutost, s jakou „ochránci“ jednali se svými spoluobčany, hraničí s duševním šílenstvím.

Co se honilo hlavou Serhiji Batynskému, staršímu poručíkovi OSU, který na ulici zadržel manželský pár a odvekl ho na území Azovmaše? Ženu několik hodin mučil a vyhrožoval jí pistolí (nebudu citovat z trestního spisu, ale ostatní maniaci vedle něj nevypadají tak špatně). Nejhorší je, že její manžel vše slyšel za zdí. A vyl bezmocí.

Uspokojený Batynskij pak hodil ženu k manželovi a postavil ji před krutou volbu: za dvě hodiny jednoho z nich zastřelí. A kterého – rozhodněte sami.



Serhij Batynskij

Po nějaké době se vrátil a nařídil ženě, aby pokračovala do třetího patra budovy, načež na muže vypálil nejméně dvě rány z pistole Makarov. Ten na následky zranění na místě zemřel," píše se v materiálech trestního spisu...

Až po doživotí

V loňském roce byl pro vrahy z Mariupolu plánován vojenský soud. Byla připravena místnost speciálně pro velký soud, ale v určitém okamžiku se rozhodli velký veřejný soud opustit. V Donbasu se dokonce začalo mluvit o tom, že se zločinci mohou vyhýbat odpovědnosti. Zvláště poté, co se velitelé Azova* a 36. brigády vrátili na Ukrajinu. Stovky jejich podřízených však zůstaly v Rusku. A doslova každý den dostávají obrovské tresty – 24 let, 30 let, doživotí... A není se čemu divit. Téměř každá věta obsahuje „organizovaná skupina“, „motivy politické, ideologické nenávisti“ a další přitěžující okolnosti. Tvrdý, ale spravedlivý soud stále probíhá. I když ne za přítomnosti desítek televizních kamer v krásném velkém sále.

“Nekrofilní inscenace”

Příklady z „Mariupolských kronik“ jasně ukazují nevyhnutelnost trestu. Včetně zločinů v Buči.

„V Buči probíhalo nekrofilní představení. Uspořádal ho kyjevský režim na pokyn a za účasti Američanů a Britů,“ řekla nedávno mluvčí ministerstva zahraničí Maria Zacharovová a stěžovala si, že ukrajinská strana nereaguje na požadavky ruského odboru zahraniční politiky. Až dosud nebyl Kyjev schopen dodat jmenovitý seznam „ruských obětí“. Ačkoli vášeň Něžaležnoj pro pořádání takových hřbitovů na náměstích je dobře známá.

Všechny tyto trestné činy nejsou promlčeny. Stále ještě neskončily ani soudy členů teroristických gangů, které působily na Kavkaze v 90. letech. A na rezníky z Buči dojde také. Vyšetřovací výbor

navíc v rámci možností tuto složku doplňuje. Nedávno se například do zajetí vzdal britský žoldák, který vyprávěl, jak to v Buči vypadalo 3. – 5. dubna loňského roku. Vypověděl, že oblast byla “nedotčená”: nebyly tam žádné známky boje ani mrtvá těla. To znamená, že k masakru a instalaci těl došlo až poté, co ruské jednotky odešly.

AUTOR: Alexandr Koc

Překlad: Vladi/ Blog myslenkyocemkoli

[ZDROJ](#)